

Peter Semolič

ČEMPRESI

Čempresi, vitke princeze iz jedne pesme
koju nikad nisam uspeo da završim.
Jedva приметно trepere u letnjem poветarcu,
budeći maštu. Ptice ih izbegavaju,

njihove su grane suviše guste da bi u njima
mogle da ispletu гнездо, da pobegnu iz zelenog kaveza,
čak i vetar jedva ponekad dodirne njihova debla,
ako ih uopšte imaju. Nekad sam živeo u kući pored

dva čempresa i gledao ih kako se povijaju
na buri, kako bura svaki put proklizi preko
njihovih vitkih tela, poražena. Posađeni
na groblju, zajedno sa vodom i mineralima srču

duše umrlih i šalju ih u nebo koje su prethodno
probolili svojim oštirim vrhom, otvorili ga.
Ne znam kako se u svetlost uzdižu oni
koji počivaju ispod drveća sa zaobljenijom krošnjom.

OBLACI

Oblaci nemaju ni imena ni istoriju.
Velike lađe od vode putuju
kroz vazduh, uvek u opasnosti da
se nasuču na gorske grebene, da ih svetlost

sunca ne rasprši u ništa. Nemoj reći želim
da budem slobodan poput oblaka. Čak i prognozeri
vremena ne mogu u potpunosti da obuhvate njihov oblik, to
gde jedan završava, a drugi počinje. Haotično

nebo iznad Črnog kala, munje koje udaraju
u kraški rub, bes oblaka koji žele
da se probiju do mora, koji možda žele da postanu
more, da se spoje s njim kao leptirica sa svetlom.

I koji se raspadnu čim dotaknu ravninu.
Ležeći u travi na leđima posmatrao sam oblake –
bele paperjaste tvorevine preuzimale su zemaljske
oblike: bili su srna i konj, muškarac sa bradom

i mitski zmaj. Predveče bi potamneli i
pretvorili se u dugačku liniju iznad horizonta... u horizont...

MORE

More, veliko povezano telo slane vode,
osećam njegovo kretanje kad uđem u njega,
kad zaplivam. Znamo: bibavica je posledica
dejstva Meseca, a talasanje nastaje zbog

pomeranja vode u vertikalnom pravcu koje
uzrokuje vetar. Ali još uvek obliva naše
zamisli i prodire u njih – mitska materica
u kojoj je nastao život i gde se život

možda po prvi put osvrnuo na sebe, neiscrpna metafora.
Zagnjurim glavu i brišem zvuk ljudi na plaži,
brujanje glisera u zalivu, oslušnem snove
starije od svojih, starije od bilo čega.

More koje presecam ravnomernim zamasima
i ono u meni koje mu otpevava – ne mogu
da odolim a da u pesmu ne uđu zanos i svest
o jedinstvu svega! Pesme su vodile Aboridžine

preko bezbrežne puste Australije. Šta navodi mene
da pređem granicu od bova i otisnem se na otvoreno more?

STRUNJAN

Klifovi se povlače u pravcu kopna brzinom
jednog centimetra godišnje.

Brzinom nula cela nula metra u sekundi
ležim na plaži i čekam

da se na meni osuši more, da se pretvori u
belu koru od soli.

Mali talasi igraju se plastičnom bocom u plicaku –
kad parlament potvrdi novu vladu

možda će opet dobro doći plutajuća ostrva
odbačene plastike.

Uvek nekome nešto dobro dođe. Uvek nekoga nešto ubije.
Proučavam klif iznad sebe,

četrdeset miliona godina istorije u kojoj
neću ostaviti ni toliko traga
koliko foraminifera koju slučajno ugledah
utisnutu u kamen pored sebe.

GENEZA FLIŠA

Naslaga zrnatih sedimenata, sačinjena od
slojeva peska, peščara, lapora,
koji se smenjuju, ređe slojeva vapnenca i ilovače.
Nastaje duboko ispod površine mora prilikom

podvodnih lavina koje pokreću cunami
i zemljotresi: na debela zrna breče
veliĉine nekoliko centimetara, u skladu sa zakonom gravitacije
padaju mala zrna peščara veliĉine peska,

na njih kao na usporenom snimku padaju
lakši sedimenti doneti sa kopna, kalcitni
skeleti izumrlih organizama. Proces dijageneze
i tektonike, stvrdnjavanja i transformacije,

dizanja i nabiranja, oblikuje sedimente
u kamenine i diže ih na površinu.
Procesi erozije na flišu odvijaju se brzo –
površina se snižava, padina se povlači u pravcu kopna.

SOCERB

Brzi put, vijadukt koji se uzdiže iznad provalije,
ispod njega stariji i sporiji, koji se poput zmije
uvija preko ruba – asfalt se topi i proviruju
granitne kocke ugrađene u makadam uglačan točkovima

seljačkih kola koji se sve više sužava, sve dok se ne suzi
u stazu utabanu konjskim i magarećim kopitima;
stalno se mešaju slojevi vazduha iznad visokih stena
koje se uzdižu iznad provalija, vetrovi menjaju pravac, u blizini

zaustavljaju roj strela ispaljenih iz doline, i
imperija se raspolučuje; tvrđave, utvrđenja,
do smrti mučeni tinejdžer željan samoće i
blizine novog boga; ljudi su zamenili odeću

životinjskim kožama, životinjske kože sopstvenom,
nestaju u visokoj paprati; negde duboko
dole raste napetost i oslobađa se kad se iz rane
u moru digne nova zemlja i udari u staru.

*(Sa slovenačkog prevela **Dragana Bojanić Tijardović**)*